

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **M.H.**, bytem, zast. Mgr. Barborou Leiterovou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2013, č. j. JMK 102902/2013, sp. zn. S-JMK 102902/2013/OD/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice ze dne 1. 8. 2013, č. j. OD/73/2013-8 byl žalobce uznán vinen z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) (bod č. 2) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon

o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 13. 12. 2012 řídil v 15:32 hod. na dálnici R/52 v km 17,5 v k. o. S. ve směru jízdy na Brno osobní motorové vozidlo tovární značky:, kdy jel v úseku pozemní komunikace, kde byla stanovena maximální rychlost 130 km/hod. rychlostí 180 km/hod. Svým uvedeným jednáním, kdy žalobce z přestupku jel mimo obec, kde byla stanovena maximální rychlost 130 km/hod. rychlostí o 50 km/hod. vyšší, porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek podle ust. § 125c odst. 4 písm. d), § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších přestupků, mu byla uložena pokuta 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které však žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

Shrnutí argumentů obsažených v žalobě:

V žalobě ze dne 15. 10. 2013 žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím byl dotčen na svých právech, rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení věci. Namítl, že ve spise není popsáno, jakým způsobem bylo měření provedeno, není ani uvedeno, který z policistů měření prováděl. Nebylo rovněž dostatečně prokázáno, zda v době údajného spáchání přestupku byl řidičem vozidla, kterým měl být přestupek spáchán. V průběhu řízení nebylo žádným způsobem popsáno, jak a kdy bylo měření rychlosti automobilu provedeno, ani kdo ho prováděl. Rovněž žádným způsobem nebylo tvrzeno ani prokázáno, kdy došlo k zastavení automobilu hlídkou Policie ČR, zda byl žalobce řidičem v době spáchání přestupku. K prokázání všech pochybných skutečností ve věci byl žalobcem navržen v důkazu výslech policistů, kteří měli provádět měření, aby byla řádně objasněna skutečnost, kdo měření rychlosti automobilu prováděl a jakým způsobem, když žádná kvalifikace k měření rychlosti vozidel či obsluhování radaru druhého příslušníka hlídky není ve spisovém materiálu založeno, a dále kdy a kde bylo vozidlo hlídkou Policie ČR zastaveno. Uvedený důkaz správní orgán I. stupně neprovedl a ani se k němu jakkoliv nevyjádřil. Co se týká důkazů, které jsou ve spisu založeny pouze ve fotokopii, žalobce má na mysli nejen fotokopii fotografie z měřicího zařízení, ale taktéž ostatní důkazy. Co se týká údajné fotografie z radaru, není zjevné, že by mělo jít o přímý výtisk z radarového zařízení.

Dále poukázal na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, www.nssoud.cz týkající se hodnocení úředního záznamu, který neslouží jako důkazní prostředek, nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. Dokazování tudíž nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007-106, www.nssoud.cz).

S ohledem na uvedené skutečnosti navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 11. 2013 vyslovil nesouhlas s podanou žalobou. K žalobní námitce týkající se způsobu měření rychlosti policií ČR uvedl, že rychlost vozidla byla změřena schváleným měřicím zařízením, které bylo řádně odzkoušeno, zkalibrováno, jak vyplývá z ověřovacího listu č. 62/12 ze dne 13. 3. 2012. Platnost ověřovacího listu byla do 12. 3. 2013. Součástí správního spisu je i osvědčení č. 008/12 potvrzující, že policistka, která prováděla měření rychlosti, byla proškolená pro obsluhu a údržbu silničního rychloměru, kterým bylo prováděno měření rychlosti. Součástí spisového materiálu je i záznam o přestupku s fotografií zachycující spáchání přestupku, z něhož jednoznačně vyplývá, kde a kdy byla rychlost konkrétnímu vozidlu změřena, kdo měření prováděl a jaký byl výsledek měření.

K námitce, že měření rychlosti nebylo provedeno řádně, žalovaný uvedl, že ji považuje za nedůvodnou, neboť se jedná o námitku vztahující se k činnosti Policie ČR, ke kterým měření rychlosti bezpochyby náleží. Měření rychlosti bylo provedeno jednak ověřeným měřicím zařízením a jednak ze strany proškolené obsluhy, tedy nelze pochybovat o výsledcích provedeného měření.

K námitce, že se ve spise nachází pouze fotokopie fotografie z měřicího zařízení, fotokopie osvědčení policistky N. o proškolení k obsluze radaru a fotokopie dokladu o homologaci radaru, žalovaný uvedl, že není povinností správních orgánů obstarávat do spisu listinné důkazy pouze v originálech. V řadě případů je tento požadavek z hlediska existence pouze jednoho stejnopisu zcela nerealizovatelný. Byla-li v řízení o přestupku jako důkaz provedena kopie listiny, nejedná se o vadu řízení mající vliv na zákonnost samotného rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rovněž ani zákon o přestupcích nestanovuje, že listinné důkazy musí být výhradně v originále.

Co se týká výhrady žalobce stran pravosti listin, které pořídila Policie ČR, a které byly v řízení o přestupku provedeny jako důkazy, považuje ji žalovaný za nedůvodnou. Listiny zpracovali policisté v rámci své činnosti související s dohledem na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, dále nebyl zjištěn jakýkoliv poměr zasahujících policistů k žalobci.

Stran žalobní námitky, že v době spáchání přestupku nebyl žalobce řidičem vozidla, kterým měl být přestupek spáchán, žalovaný uvedl, že tuto žalobu vznesl až v samotné žalobě proti napadenému rozhodnutí. Žalovaný ji nepovažuje za opodstatněnou, neboť přestupek byl jednak zaznamenán na fotografii pořízené Policií ČR, na které je jednoznačně identifikováno vozidlo, kterým byl přestupek spáchán. Při jednání s policií byl řidič tohoto vozidla identifikován na základě předložených dokladů (občanský průkaz a řidičský průkaz). Policisté mj. též do podkladů uvedli, že řidič byl ve vozidle sám. Ani v rámci řízení o přestupku, jakož i v odvolacím řízení žalobce nerozporoval, že by nebyl řidičem vozidla, vyjadřoval se pouze ke způsobu měření rychlosti a k charakteru podkladů, na základě kterých bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé.

Žalovaný se dále neztotožnil ani s námitkou žalobce, že se správní orgán nevyjádřil k jeho návrhu na provedení důkazů výsledkem policistů. Naopak odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou dostatečně objasněny důvody, které správní orgány k neprovedení žalobcem navrženého důkazu výsledkem policistů vedly. V této souvislosti poukázal na právní úpravu (§ 52 správního řádu), dle které je ponecháno na úvaze správního orgánu, které důkazy a v jakém rozsahu provede, tzn. že není automaticky povinen provést všechny důkazy, které připadají v úvahu, neboť jsou účastníky navrhovány.

K námitce žalobce týkající se úředního záznamu, který byl pořízen zasahujícími policisty bezprostředně po spáchání přestupku, žalobce uvedl, že informativní charakter úředního záznamu je mu znám, prokázání viny žalobce však nespočívalo pouze na tomto úkonu, nýbrž na několika dalších důkazech, které správní orgán hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, přičemž na základě těchto provedených důkazů dospěl k jednoznačnému závěru, že se žalobce za vinu mu kladeného přestupku skutečně dopustil. Úřední záznam o přestupku poskytl správnímu orgánu informaci o tom, že došlo k porušení zákonem stanovené povinnosti, mající znaky přestupku, informaci o čase, o místě a bližších okolnostech porušení povinnosti uložené zákonem, jakož i o osobě podezřelé z jednání naplňující znaky přestupku. O věrohodnosti udávaného sdělení k okolnostem naplnění skutkové podstaty přestupku nejsou pochybnosti, neboť úřední záznam byl pořízen zasahujícím policistou, tedy osobou úřední.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Žalobce zaujal písemné stanovisko k vyjádření žalovaného, které bylo doručeno soudu dne 31. 12. 2013 a namítl, že žalovaný neuvádí, které z policistů zasahující hlídky měření prováděl, ani tuto skutečnost nijak neprokazuje. Připustil dále, že sice žádný právní předpis neukládá, aby spis obsahoval listiny v originále, ale jako běžný občan by měl mít alespoň možnost shlédnout originály nebo alespoň kopie s potvrzením, že tyto s originálem souhlasí, tedy takové kopie, o kterých by nebylo pochyb. Postupem správního orgánu se tak cítí být poškozen. Opakovaně požadoval výslech obou policistů, neboť provedené důkazy neprokazují skutečnost, že by to byl on, který spáchal tvrzený přestupek.

V.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ve správním spise se nachází tiskopis oznámení přestupku v silničním provozu Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Oddělení silničního dohledu ze dne 13. 12. 2012 vlastnoručně podepsaný žalobcem, který ve vyjádření uvedl „nesouhlasím, přestupku jsem se nedopustil“, úřední záznam o přestupku v silničním provozu ze dne

13. 12. 2012 podepsaný pprap. D. N. a digitální záznam o přestupku vytištěn dne 13. 12. 2012 v 15:32 hod. potvrzující, že osobní motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky: jelo v úseku pozemní komunikace rychlostí 186 km/hod., ačkoliv je stanovena maximální rychlost 130 km/hod. Měření prováděla úřední osoba pod příjmením N. Dále je ve spise založeno osvědčení č. 008/12 ze dne 11. 4. 2012 vydané policistce D.N., služební číslo o proškolení k obsluze radaru a doklad o homologaci radaru vydané RAMET C.H.M. a.s., Kunovice. Ve spise je založen ověřovací list č. 62/12, vystaven dne 13. 3. 2012 autorizovaným metrologickým střediskem RAMET C.H.M. a.s., Kunovice týkající se silničního radarového rychloměru RAMER 10C, v. č. 12/0030 s uvedením potřebných parametrů k měření s platností ověření do dne 12. 3. 2013. Dne 28. 1. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení v předmětné věci a předvolání k ústnímu projednání dne 6. 2. 2013. Dne 5. 2. 2013 byla doručena správnímu orgánu I. stupně omluva žalobce z jednání z důvodu onemocnění a žádosti o přeložení jednání. Kopie dokladu o pracovní neschopnosti vystavené dne 4. 2. 2013 byla doložena. Z výpisu z evidenční karty žalobce vystavené dne 27. 3. 2013 vyplývá 8 záznamů v přestupcích. Další ústní jednání ve věci bylo nařízeno na den 27. 2. 2013, doručeno žalobci dne 18. 2. 2013. Dne 25. 2. 2013 byla doručena správnímu orgánu I. stupně omluva žalobce z jednání a doklad o pracovní neschopnosti z důvodu nemoci. K dalšímu jednání dne 27. 3. 2013 (předvolání doručeno žalobci dne 5. 3. 2013) se žalobce omluvil dne 27. 3. 2013, důvodem byl úraz ze dne 26. 3. 2013 a následná pracovní neschopnost. Kopie dokladu o pracovní neschopnosti vystavené dne 27. 3. 2013 byla doložena. Shodná situace se opakovala i při předvolání žalobce k jednání dne 24. 4. 2013 (doručeno žalobci dne 12. 4. 2013) s písemnou omluvou doručenou dne 24. 4. 2013 správnímu orgánu, důvodem byla pracovní neschopnost doložená kopií dokladu o pracovní neschopnosti s datem vystavení dne 27. 3. 2013. K dalšímu ústnímu jednání nařízené na den 10. 6. 2013 (doručeno žalobci dne 8. 6. 2013) se rovněž nedostavil, v písemné omluvě doručené správnímu orgánu dne 11. 6. 2013 uvedl, že o termínu jednání se dozvěděl až dne 10. 6. 2013 v 15:35 hod. ze zprávy v datové schránce, dříve neměl možnost přístupu k datové schránce. Dne 12. 6. 2013 bylo dodáno do datové schránky žalobce předvolání k jednání na den 18. 6. 2013 s tím, že v případě řádné omluvy je stanoven další termín ústního jednání na den 25. 6. 2013 a dne 1. 8. 2013. Žalobce v písemném sdělení doručené správnímu orgánu I. stupně dne 24. 6. 2013 potvrdil termín dne 1. 8. 2013 s tím, že ústního jednání se osobně zúčastní. Uvedeného dne se žalobce jednání osobně nezúčastnil, přítomna byla jeho právní zástupkyně, které udělil plnou moc dne 17. 7. 2013. Z její výpovědi vyplynulo, že s přestupkem žalobce nesouhlasí, neboť není zjevné, jakým způsobem bylo provedeno měření, není popsán detailně skutkový stav. Navrhla doplnění řízení s výsledkem svědka pprap. D.N. a druhého policisty, který byl při kontrole přítomen. Dále uvedla, že podklady založené ve spise jsou pouhými kopiemi, včetně kopie fotografie z radaru. Správní orgán provedl dále důkaz oznámením přestupku policie ze dne 13. 12. 2012, záznamem o přestupku ze dne 13. 12. 2012, snímkem z měřiče č. 1118, ověřovacím listem č. 62/12, dokladem o školení obsluhy radaru a výpisem z evidenční karty obviněného.

Následně poté dne 1. 8. 2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vině žalobce a uložené sankci. Dne 23. 8. 2013 podal žalobce prostřednictvím právní zástupkyně odvolání, v němž uvedl, že měření rychlosti nebylo provedeno řádně, ve spise není detailně popsán skutkový stav, není popsáno, jakým způsobem bylo měření provedeno, digitální snímek z měřiče je pouhou kopií. Žalobce při zadržení hlídkou policie ČR vyslovil nesouhlas s přestupkem. Navrhl proto, aby na základě doložení skutkového stavu řádnými důkazy bylo

provedeno objasnění věci. Po předložení spisu správnímu orgánu II. stupně bylo vydáno rozhodnutí ze dne 9. 10. 2013, které je předmětem přezkumného soudního řízení.

VI.

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s naplněním zákonné podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalovaný postupoval při posuzování podaného odvolání podle § 82 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., v platném znění.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) (bod č. 2) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit dne 13. 12. 2012 v 15:32 hod. Při přezkoumání rozhodnutí přitom soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v citovaném právním ustanovení.

K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi událostí. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada

volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, podle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Žalobce je toho názoru, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, tudíž došlo i k nesprávnému právnímu posouzení. Soud uvedený názor nesdílí. O skutkovém stavu si učinil úsudek dle obsahu správního spisu a zjistil, že výsledky dokazování, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nezpochybňují správnost právních závěrů, na nichž je založeno rozhodnutí o vině a sankce za uvedený přestupek.

Oznámení přestupku v silničním provozu bylo sepsáno dne 13. 12. 2012, jeho obsahem je popis skutkového děje ze dne 13. 12. 2012 v 15:32 hod. tak, jak uvedeno výše v obsahu soudního rozhodnutí. Na předepsaném tiskopise straně druhé v části vyjádření a podpis řidiče, žalobce uvedl „nesouhlasím, přestupku jsem se nedopustil“. Toto prohlášení vlastnoručně podepsal. Je třeba přisvědčit argumentaci žalobce týkající se charakteru úředního záznamu s odkazem na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-118, www.nssoud.cz, dle kterého „úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinnosti zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředního záznamu již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu“. Dále z citovaného rozsudku vyplývá: „možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu“. Provedení výslechu obou zasahujících policistů, jak navrhl žalobce již v odvolacích námitkách, nepokládal soud z hlediska povahy věci za potřebné k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky BMW X6, RZ: 1AC 7989 byl identifikován na základě předložených dokladů, sice občanského průkazu a řidičského průkazu. V úředním záznamu, byť uvedl, že se přestupku nedopustil, nenamítl, že by vozidlo neřídil. Z úředního záznamu o přestupku v silničním provozu ze dne 13. 12. 2012 vyplývá, že ve vozidle byl sám, po celou dobu bylo vozidlo na dohled hlídky

a nebylo možné vysednutí a nasednutí jiné osoby. V průběhu správního řízení tedy nerozporoval, že by nebyl řidičem vozidla, tuto žalobní námitku vznesl až v samotné žalobě. Skutečnost, že byl řidičem osobního vozidla, vyplývá i z obsahu odvolání žaloby, kdy uvádí, že jel pouze dovolenou rychlostí.

Stran žalobní námitky, že měření rychlosti nebylo provedeno řádně i k postupu policistů při měření rychlosti vozidla, shledal soud provedené důkazy za dostačující a dodatečné prokazování pokládal za nadbytečné. K námitce, týkající se výhrad k měření rychlosti, se soud v zájmu sjednocení judikatury ztotožnil s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 57 A 75/2010-29, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, www.nssoud.cz. Krajský soud neshledal, že by dokazování provedené v rámci správního řízení bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci. Jmenovanému byla Policií ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Oddělení silničního dohledu, konkrétně pprap. D. N. změřena rychlost jízdy 186 km/hod., tato skutečnost je zjevná z fotografie pořízené radarem RAMER 10C v. č. 12/0030, která zachycuje předmětné vozidlo v okamžiku přestupku. Každé měřicí zařízení, které Policie ČR používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů a jeho prováděcím vyhláškám. Měřidla musí mít platné typové schválení a každý kus musí být pravidelně ověřován. Radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/hod., pokud je zjištěná rychlost do 100 km/hod., resp. ± 3 % při rychlostech nad 100 km/hod. Tato odchylka musí být zohledněna buď policistou, nebo správním orgánem projednávajícím přestupek. K samotnému měření rychlosti žalovaný uvedl, že podepsaná úřední osoba je držitelem osvědčení č. 008/12 ze dne 11. 4. 2012 vydaného autorizovaným Metrologickým střediskem RAMET C.H.M. a.s., Kunovice o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů typu RAMER 7, AD9, RAMER 10 a PolCam PC2006 ve všech modifikacích. Byla-li tedy žalobci změřena rychlost 186 km/hod., přičemž po zohlednění včetně zaokrouhlení směrem dolů, bylo možno konstatovat, že žalobce jel rychlostí nejméně 180 km/hod., znamená to, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost minimálně o 50 km/hod.

Nedůvodná byla i žalobní námitka stran pravosti listin, které pořídila Policie ČR, neboť tyto listiny, tj. včetně fotografie pořízené radarem RAMER 10, zpracovali policisté v rámci své činnosti související s dohledem na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, a to jako osoby úřední ve věci působící se všemi právy a povinnostmi veřejného činitele. Soud uvádí, že správním orgánům nepřísluší jakkoliv hodnotit aktivitu Policie ČR při provádění dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečnostní silničního provozu, resp. zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupku na videozáznam a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku, kdy daného účelu nelze dosáhnout stacionárními měřicími zařízeními. Hodnocení činnosti Policie ČR z tohoto hlediska nepřísluší ani soudu. V této souvislosti nutno citovat z rozsudku NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, www.nssoud.cz, dle kterého: „...*správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkony jednotlivých funkcí*“. Nutno přisvědčit argumentaci žalovaného, že svědectví zasahujících policistů tedy nebylo ani

potřebné pro naplnění zásady rovnosti zbraní, přičemž jejich schopnosti či oprávnění odborně obsluhovat uvedené měřicí zařízení, jsou dány skutečně již tím, že jsou policisté zařazeni do výkonu služby dopravní policie.

Lichá je i výtka žalobce, že v průběhu řízení nebylo žádným způsobem popsáno jak a kdy bylo měření rychlosti automobilu provedeno, ani kdo ho prováděl. Z fotografie pořízené radarem jasně vyplývá, že měření bylo provedeno dne 13. 12. 2012 v 15:32:33 hod., měření prováděla pprap. D. N. Naměřená rychlost byla změřena zařízením, které bylo také doloženo ověřovacím listem, z něhož vyplývá, že jej lze používat k měření rychlosti a zda měřidlo splňuje podmínky stanovené metrologickými předpisy. Ověření bylo provedeno dne 13. 3. 2012 s dobou platnosti do dne 12. 3. 2013. Soud nemá proto důvod pochybovat o výsledcích měření. Je tedy nepochybné, že ve spise založený ověřovací list měřicího zařízení se vztahuje k zařízení, kterým bylo měření uskutečněno. Z vytištěné fotografie je zřejmé, že mimo údajů o dni, čase a rychlosti jsou zaznamenány i údaje identifikující měřicí zařízení dle jeho čísla, přičemž toto číslo je identické s číslem na ověřovacím listě. Ověřovací list byl vystaven autorizovaným metrologickým střediskem, tedy autoritou, která má k této činnosti příslušné oprávnění, a to na základě platných právních předpisů vztahujících se k této činnosti. Proto i soudu záznam z měřicího zařízení považuje za způsobilý důkazní prostředek o tom, že žalobce maximálně povolenou rychlost překročil. Pokud se týká žalobcových výhrad stran fotokopie z měřicího zařízení, tato je nedůvodná, neboť v případě daného záznamu o přestupku s fotografií se jedná o přímý výtisk ze samotného měřicího zařízení ze dne 13. 12. 2012. Uvedený postup je i v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu, dle kterého k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Z citovaného právního ustanovení tedy nevyplývá, že listinné důkazy musí být výhradně v originále. Skutkové okolnosti spáchání přestupku žalobcem jsou tedy dostatečně prokázány.

Na základě shora uvedených skutečností neshledal Krajský soud v Brně, že by provedené dokazování správními orgány bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný obdobně i správní orgán I. stupně vyšel z oznámení Policie České republiky ze dne 13. 12. 2012, č. j. KRPB-316923/PŘ-2012-060007, z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 13. 12. 2012, č. j. KRPB-316923/PŘ-2012-060007, ze záznamu z měřicího zařízení RAMER 10C zaznamenaného na digitálním nosiči dat – CD, z výpisu z evidenční karty řidiče – žalobce a z ověřovacího listu č. 62/12 vystaveného pro uvedené měřidlo s platností ověření do dne 12. 3. 2013. Předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Žalovaný proto nepochybil, pokud z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil k dalšímu dokazování navrženými výpověďmi svědků – zasahujících policistů. Je tomu tak proto, že svědci by neuvedli ve věci nic jiného, než co vyplývá z již provedených listinných důkazů. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé tedy, o jaké podklady se při svém rozhodování opřel a jak je hodnotil.

Ve světle výše uvedených zásad dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, proto ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová